

Arrest

nr. 79 295 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 november 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. EL MOUDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 18 juli 2006 België binnen in het bezit van een paspoort met visum. Zij meldt zich aan bij de gemeente op 19 juli 2006 en haar verblijf wordt toegestaan tot 18 augustus 2006.

Op 20 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 februari 2011 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster mee dat er, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, aan de gemeente instructies zullen worden gegeven om haar in te schrijven in het vreemdelingenregister voor een duur van één jaar.

Op 5 mei 2011 weigert de Dienst Arbeidsmigratie en Uitzendkantoren van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie aan verzoeksters werkgever de arbeidsvergunning om verzoekster te werk te stellen, aan verzoekster wordt de arbeidskaart geweigerd.

Op 5 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 24.11.2009 en de aanvulling d.d. 06.07.2011 ingediend door :

E. A., F. (R.R.: 675111504091)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te B. op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 08.02.2011 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d 05.05.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sedert 18.07.2006 in België zou verblijven, zeer goed geïntegreerd zou zijn, een appartement huurde, de nodige inspanningen deed om de Nederlandse taal machtig te worden, werkbereid is en zicht op werk zou hebben, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het argument dat vele van betrokkenes familieleden hier in België verblijven, vormt evenmin een grond voor regularisatie. Allereerst staft zij niet met bewijzen van afstamming of verwantschap dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Verder toont zij niet aan waarom dit element op zich een grond voor regularisatie zou betekenen.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde medische attesten; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier bijgevoegde medische attesten vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

Op 7 oktober 2011 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDE VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede Middel: Schending van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel

8.1. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op eert correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

8.2. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van, een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren en met kennis van zaken een beslissing nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Dit is geenszins gebeurd in de bestreden beslissing. Verweerder heeft zijn beslissing noch op correcte wijze voorbereid noch zich gestoeld op correcte feitenvinding. Evenmin heeft hij zijn beslissing gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken,

8.3. Volgens het K.B. dd 7 oktober 2009 dienen de aanvragen voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van het aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door de werkgever ingediend te worden bij de bevoegde dienst doch wordt nergens gezegd dat deze beperkt moet blijven tot één werkgever.

Zowel de heer E.B.B. resp. de firma GLB B. dienen binnen de gestelde termijn van 3 maanden hun aanvraag in bij het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie tot het bekomen van een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B.

Op 5.05.2011 wordt de aanvraag van de heer E.B.B. voor een tewerkstelling van een buitenlandse werknemer geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie.

Op 1.09.2011 stelt de raadsman van verzoekster (en haar werkgever) een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing van het Gewest dd 5.05.2011, hetgeen nog steeds hangende is.

Doch uit het ingesteld beroep tegen deze beslissing en het faxbericht van het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie blijkt deze weigeringsbeslissing nu betrekking te hebben op de aanvraag van de GLB B.

Dat niettemin dient gesteld te worden dat er nog steeds geen beslissing is genomen in de aanvraag van de heer E. B. B. dan wel van de GLB B.

Niettegenstaande is uit de bestreden beslissing af te leiden dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing geen enkele rekening heeft gehouden met de tweede aanvraag van verzoekster bij het Vlaams Gewest, noch met het feit dat deze binnen de gestelde termijn van 3 maanden is gebeurd, en enkel genoeg heeft genomen met het schrijven van het Gewest dd 05.05.2011. Niet in het minst wordt ook maar iets gezegd waarom de tweede aanvraag van verzoekster bij het Vlaams Gewest niet in beschouwing kan worden genomen.

Dat hij evenmin alvorens een beslissing te nemen, heeft gewacht op de beslissing van het Gewest over het ingesteld beroep.

8.4. Door een bevel te geven aan verzoekster om het land te verlaten, neemt hij haar de kans af om een arbeidskaart te bekomen in België, aangezien uit haar aanvraag duidelijk blijkt dat zij een werkgever heeft gevonden die bereid is haar in dienst te nemen en haar daarvoor meer dan het minimumloon te betalen. Dat om deze redenen dan ook een beroep is ingesteld tegen het schrijven van het Vlaams Gewest dd 8.02.2011, aangezien, niettegenstaande het schrijven van het Vlaams Gewest, verzoeksters werkgever over voldoende middelen beschikt voor een tewerkstelling van een werknemer (stuk 6).

Terwijl het redelijkheidbeginsel vereist dat een administratieve overheid, bij het nemen van zijn beslissing, een evenwichtige toets uitvoert, rekening houdend enerzijds met het respect voor de wetten en reglementering die de casus beheersen, en anderzijds met de belangen van de betrokken burger.

Dit betekent dat aan die belangen de juiste relevantie moet toegekend worden, op een redelijke en correcte manier. Bij de beoordeling zal de rangorde en prioriteit van bepaalde wetten of reglementen meespelen, waarbij duidelijk is dat een Omzendbrief/of een Instructiebrief geen voorrang kunnen hebben op een nationale wet, een KB of een MB.

Dit betekent ook dat, bij de toepassing in een concreet geval, geen voorwaarden mogen toegevoegd worden die niet in de wet staan vermeld.

8.5. Bovendien moet de administratie, tijdens de beoordeling van de aanvraag en voor het nemen van de uiteindelijke beslissing, zijn houding bepalen met kennisname van alle elementen, wat wil zeggen dat alle tijdig voorgelegde documenten en stukken mee in de evaluatie moeten opgenomen worden.

De overheid moet niet alleen alle relevante feiten correcte en volledig vaststellen en waarderen, maar tevens zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desnoods door nadere informatie in te winnen.

Dat vervolgens dient te worden gewezen op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het criterium 2.8 B beoordeelt enkel in functie van het schrijven van het Vlaams Gewest dd 8.02.2011, terwijl de tewerkstelling bij de tweede werkgever niet beoordeeld wordt. Daarnaast heeft verwerende partij op geen enkele manier rekening gehouden met de onherstelbare schadelijke gevolgen die haar weigeringsbeslissing met zich zou meebrengen.

8.6. Dat de bestreden beslissing een staaltje is van de voortdurende schendingen van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht in het bijzonder door de verwerende partij, is zonder enige twijfel duidelijk: ieder pietluttig gebrek of onduidelijk element is voor de verwerende partij voldoende om een aanvraag ongegrond te verklaren, zonder de aanvrager hierop te wijzen zodoende toch op zijn minst aan de aanvrager de kans te geven het tekort te vervolledigen of het onduidelijk element te verklaren. Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid!

Dat de verweerder alsnog de kans had om in te gaan op verzoeksters vraag tot herziening, maar dat hij ook hierin is gefaald door deze te weigeren.

8.7. Dat evenmin kan worden gezegd dat verweerder de nodige afweging heeft gemaakt bij het nemen van het bestreden beslissing. Dat deze niet een redelijke verhouding staat met de feiten. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat met kennis van zaken wordt beslist: de overheid moet volledig zijn ingelicht over de belangrijke gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden (R.v.St, Sierens, nr. 130.662, 27 april 2004, R.W. 2006-07, 1359, noot S. DENYS.)

Gelet op aangewende middelen zijn de bestreden beslissingen dan ook nietig en dienen deze dan ook te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen enkel stuk in het administratief dossier toeliet te besluiten dat een aanvraag van een arbeidskaart B werd ingediend in functie van een arbeidsovereenkomst bij GLB B. In het administratief dossier bevond zich daarentegen enkel een weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid van 5 mei

2011. Op basis van de informatie voorhanden in het administratief dossier mocht de verwerende partij derhalve besluiten tot de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De verwerende partij wijst erop dat de thans bijgevoegde stukken geen afbreuk doen aan de regelmatigheid van de bestreden beslissingen. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat deze thans voor het eerst bijgebrachte stukken zouden ter kennis zijn gebracht van de verwerende partij voor het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.3. Verzoekster voert in het tweede middel onder meer aan:

“Terwijl het redelijkheidbeginsel vereist dat een administratieve overheid, bij het nemen van zijn beslissing, een evenwichtige toets uitvoert, rekening houdend enerzijds met het respect voor de wetten en reglementering die de casus beheersen, en anderzijds met de belangen van de betrokken burger. Dit betekent dat aan die belangen de juiste relevantie moet toegekend worden, op een redelijke en correcte manier. Bij de beoordeling zal de rangorde en prioriteit van bepaalde wetten of reglementen meespelen, waarbij duidelijk is dat een Omzendbrief/of een Instructiebrief geen voorrang kunnen hebben op een nationale wet, een KB of een MB. Dit betekent ook dat, bij de toepassing in een concreet geval, geen voorwaarden mogen toegevoegd worden die niet in de wet staan vermeld.”

Ter terechtzitting wordt er gewezen op de arresten met nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft ter zake geen opmerkingen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekster de machtiging tot verblijf geweigerd werd omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en omdat de elementen die zij heeft aangevoerd inzake haar integratie, geen afbreuk doen aan deze voorwaarden van de instructie (waaraan verzoekster niet voldoet volgens de verwerende partij). Tevens wordt gesteld dat verzoekster niet met bewijzen staft dat er familieleden van haar aanwezig zijn in België en waarom dit in voorkomend geval een reden zou zijn voor regularisatie, en dat de medische problematiek van verzoekster aanleiding kan geven tot het indienen van een aanvraag volgens de daartoe geëigende procedure.

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overwegend ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan een voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake het voorleggen van een arbeidskaart B. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een arbeidskaart B, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat geen voorwaarden mogen toegevoegd worden die niet in de wet staan vermeld, zodat *in casu* de schending van het redelijkheidsbeginsel zoals uiteengezet door verzoekster kan worden aangenomen.

Dit onderdeel van het tweede middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste middel of van de overige onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoekster werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 5 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2011 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET